

TARANTULA

De Paepe & Depuydt

TARANTULA

thriller

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

© 2015 – Herbert De Paepe & Els Depuydt & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be
www.depaepe-depuydt.be

Omslagontwerp: Toni Mulder, Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch

NUR 305
ISBN 978 94 6001 326 3
D/2015/11.676/252
e-boek
ISBN 978 94 6001 327 0

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

It was without exception the most curious and interesting spectacle I ever beheld: I could not have believed how wide was the difference between savage and civilized man: it is greater than between a wild and domesticated animal, inasmuch as in man there is a greater power of improvement.

Charles Darwin, *The Voyage of the Beagle*

PROLOOG

BRAZILIË, RIO DE JANEIRO

9 januari 2014

Luitenant João Cruzeiro van de Braziliaanse kustwacht kijkt fronsend naar het oplichtende stipje op zijn radarscherm. Hij trommelt nerveus met zijn vingers op het klavier. Een lijst rolt over het vette computerscherm. Zijn lippen bewegen zachtjes mee terwijl hij de scheepsnamen overloopt. Tegelijk laat hij zijn linkerwijsvinger over het radarscherm dansen. Nadenkend tikt hij met de vingernagel op dat ene stipje te veel.

Luitenant Cruzeiro neemt de kaki hoorn van de verweerde telefoon en drukt op de knop met cijfer negen. Vrijwel onmiddellijk weerklinkt een stem aan de andere kant van de lijn. 'Pinto. Wat scheelt er?'

Cruzeiro veegt het zweet van onder zijn schotelvormige uniformpet en schraapt zijn keel. 'Luitenant João Cruzeiro op rapport. Commandant Pinto, ik geloof dat ik met een spookblijf zit opgescheept.'

Stilte in de hoorn. Cruzeiro perst zijn mokkabruine lippen op elkaar en denkt aan zijn magere, maar broodnodige salaris. Een statisch gekraak weerklinkt en Pinto zegt met een metalen stem: 'Je gelooft het, of je weet het?'

Cruzeiro slikt, knippert met zijn koolzwarte ogen en staart naar het onmiskenbaar oplichtende puntje aan de rand van de Braziliaanse territoriale wateren. 'Ik weet het, commandant.'

'Negentig procent van de Brazilianen had mijn vraag niet

eens begrepen.' Pinto klinkt gespannen en geamuseerd tegelijk. 'Het gros van onze landgenoten denkt dat "geloven" en "weten" synoniemen zijn. Dat valt me mee van je, luitenant.'

Een volgende elektrische siddering knispert door de telefoonlijn. 'Hou de bliep in de gaten en wacht tot je een *visual* hebt. Dan bel je me terug, begrepen?'

De verbinding wordt onmiddellijk verbroken. Cruzeiro, die zich helemaal alleen twintig meter hoog in zijn controletoren in de haven van Rio de Janeiro bevindt, staat nog een paar seconden bevestigend in het ijle te knikken en legt dan de beduimelde hoorn op de haak. Hij neemt zijn pet af, legt deze op de tafel achter zich en haalt zuchtend zijn hand door zijn dunner wordende haar. Na een laatste blik op het radarscherm duwt hij met zijn knieholten zijn stoel naar achteren. Hij staat op, veegt de kruimels van het kaasbroodje dat hij een uur geleden heeft gegeten van zijn broek en zet een pas opzij naar de telescoop die voor het gebogen, met aangekoekt zeezout vervuild observatieraam staat opgesteld. Drie punten oostwaarts, dertig zeemijl breedte... Hij brengt zijn oog bij het oculair en draait secuur aan het objectief. Langzaam wordt het beeld in de cirkel scherper. Een volmaakt kalme zee onder een felblauwe lucht. Fregatvogels die gracieus zeilen op de thermiek. En een knalrood vrachtschip, dat er op het eerste gezicht leeg uitziet, en vlammend en uitdagend in de felle zon om zijn as ligt te draaien.

Cruzeiro probeert het beeld nog dichterbij te halen. Hij heeft geen naam of nummer op de flank van het schip gezien, maar wel een vlag in de radarmast. Hij concentreert zich tot het uiterste om het sterk ingezoomde beeld trilvrij te houden. Een donkerblauwe vlag met sterren en een miniatuurversie van de Union Jack in de rechterbenedenhoek. Een Australisch schip. Zonder zijn oog van de telescoop weg te nemen, tast João Cruzeiro naar de hoorn van de telefoon.

Commandant Marco Medeiros Pinto, hoofd van de Braziliaanse kustwacht kwartiersectie Rio Atlantico, staat op de boeg van de gedrongen, maar uiterst wendbare en zwaarbewapende interventieboot. De schroeiende middagzon weerkaatst genadeloos op het zee-oppervlak, maar toch heeft Pinto zijn zware katoenen uniform dichtgesnoerd tot de laatste knoop. Strak als een standbeeld staart hij door zijn spiegelende zonnebril naar het water, dat zo glad is als een biljartlaken. Zijn in smetteloos witte handschoenen gestoken handen houdt hij keurig op zijn rug. Met zijn tong drukt hij tegen zijn voortanden, een nauwelijks merkbare zenuwtrek. Dit is het soort man wiens leeftijd op geen twintig jaar nauwkeurig te schatten valt.

Commandant Pinto heeft de azuurblauwe wateren voor de kust van Rio de Janeiro te vaak doorkruist om nog acht te slaan op de wit-zwart gevlekte dolfijnen die voor de boeg om de beurt door het diepblauwe oppervlak klieven. Hij heeft vdes te meer oog voor het rode spookschip dat een kwartier geleden aan de horizon is opgedoemd en dat ze stilaan beginnen te naderen. Terwijl de motoren van de interventieboot een toerental lager draaien en de hete wind minder hard aan zijn uniformpet rukt, knijpt Pinto zijn ogen tot spleetjes. Geen rook uit de scheepsschoorsteen. Geen beweging aan dek. Geen lading. Geen teken van leven. Geen kentekens te bespeuren. Alleen die ene, tot de draad versleten Australische vlag onder het stilgevallen molen-tje van de radarmast.

Pinto haalt zijn handen van achter zijn rug, kraakt uitgebreid met zijn vingers en vist een telescopische verrekijker uit een smal borstzakje op zijn uniform. Hij trekt de lens uit, houdt de kijker voor zijn rechteroog en brengt nauwkeurig het beeld in focus met zijn in fluweelzacht katoen gehulde duim en wijsvinger. Een leeg dek. Geen levende ziel te bekennen. Geen meeuwen, dus ook geen recent afval. Een lege stuurcabine. Een leeg vrachtschip op drift... alhoewel! Pinto krijgt de vertrouwde hoekige vorm in zicht van één container, stevig vastgesjord op het dek. Eén grijze, gehavende container.

Een tiental gewapende elite-agenten flankeert commandant Pinto. Ze zijn van top tot teen in het zwart gehuld als ninja's, met zware precisiegeweren op hun schouders. Dodelijk geconcentreerde ogen zijn zichtbaar door een spleet in hun glimmend zwarte skimutsen. Ze behoren tot het BOPE-team, het *Batalhão de Operações Policiais Especiais*, de *killers* die meestal worden ingezet om de drugskartels in de favela's tegen de heuvelflanken van Rio op te doeken. Wat nooit lukt, maar wel altijd een breed in de lokale media uitgesmeerde portie bloedvergieten met zich meebrengt. Nu omsingelen ze met paramilitaire precisie de geïsoleerde container op het dek van het spookschip. Parelend condensatiewater en gesis van koelgas hebben al verraden dat het om een nog werkende vriescontainer gaat. Een handgebaar van commandant Pinto is genoeg voor de elite-agenten om vooruit te stormen en met laserbranders de container open te snijden. Met een klap klettert een bij de randen rokende driehoek van metaal op het gloeiend hete dek. Een wolk van vloeibare stikstof ontsnapt uit de container. De ninja's verdwijnen in de mist met hun wapens in de aanslag. Minder dan een minuut later komen ze terug uit de ijzeren kist.

'Dit kunt u beter met uw eigen ogen komen bekijken, commandant,' zegt een van de BOPE-mannen terwijl hij de bivakmuts van zijn hoofd trekt, het zweet van zijn voorhoofd veegt en de veiligheidspal op zijn wapen vastklikt.

Commandant Marco Medeiros Pinto bukt zich en stapt door het driehoekige snijvlak de container in. De stikstofniveaus trekken langzaam weg en hij ziet op het koude metaal de omtrekken van een lichaam verschijnen. Het stijfbevoren lijk van een naakte, blanke man.

DEEL 1

HET LIJK

BRAZILIË, RIO DE JANEIRO
15 januari 2014

De omgebouwde bakfiets piept en kraakt terwijl Wolf Goegebeur hem op de helling moeizaam naar boven probeert te trappen. De enige berijdbare straat die zich door de sloppenwijk Rocinha slingert, was in de jaren vijftig van de vorige eeuw een raceparcours vol verraderlijke haarspeldbochten. Achter de tribunes van de toeschouwers schreeuwden toen nog goudkop-leeuwaapjes in de laatste restjes regenwoud die tegen de steile flanken van de *morros* van Rio de Janeiro groeiden. Tegenwoordig hebben de woudreuzen en lianen plaatsgemaakt voor een anarchistisch labyrint van baksteen en beton: de grootste favela van Zuid-Amerika.

'Lobo!'

Een groepje kinderen komt uit de zijsteegjes gesprongen. Ze zijn vuil en hun smerige T-shirts zitten vol gaten. Allemaal dragen ze plastic teenslippers, het enige Braziliaanse icoon dat de immense kloof tussen arm en rijk overbrugt. 'Lobo!' roepen de kinderen opgewekt en ze helpen hem zijn bakfiets te duwen op wat nu de Estrada da Gavea heet, steil omhoog tegen de Morro do Cochrane.

Aan één ding hebben de tweehonderdduizend inwoners van Rocinha geen gebrek en dat is uitzicht. Ironisch genoeg is het

wel een uitzicht op alles wat ze nooit zullen bereiken, denkt Wolf terwijl het egaal groene, gemanicuurde terrein van de Gavea Golfe Clube zichtbaar wordt, een in deze context bijna obscene uiting van overvloed die de favela scheidt van de superchique strandwijk São Conrado, waar miljonairdochters paraderen in korte designjurkjes die per stuk evenveel kosten als zes maanden schamel loon van de gemiddelde Rocinhero. Maar dat heeft geen invloed op het goede humeur van de kinderen van de favela. Zij kraaien van de pret terwijl ze de bakfiets voortduwen door de drukke straat. Wolf – of liever: Lobo, zoals ze hem hier noemen – hoeft zelfs niet meer te trappen en vindt zijn adem terug. Hij leunt achteruit in het zadel, plooit zijn handen onder de blonde dreadlocks in zijn nek en geniet van de warme januarizon op zijn gezicht. Een glimlach verschijnt in zijn warrige baard als hij denkt aan de nijldige windstoten die op dit ogenblik wellicht striemend koude regengordijnen over de dijk van De Haan jagen. Wolf Goegebeur heeft nog geen seconde spijt gehad dat hij zijn geboortedorp aan de Belgische kust heeft ingeruild voor de explosieve Braziliaanse metropool.

ZWEDEN, DUVED 23 januari 2014

Rosie Banks heeft nog nooit eerder met winterbanden gereden, maar nu ze de baanvastheid ervaart van haar huurwagen op de bevroren Zweedse landweg, maakt ze een mentale notitie om ook haar rode Nissan Micra thuis in Londen van dit soort superbanden te voorzien. In perfect Engels vertelt haar gps haar de volgende afslag ‘scherp naar rechts’ te nemen. Ze vertraagt tot bijna stilstand en laat de Saab knisperend over het laagje bevroren sneeuw een bocht van honderd graden maken. Ze tuurt door de voorruit en ziet dat het kale landweggetje

maar drie huizen telt. Haar gewatteerde laars drukt nog één keer voorzichtig het gaspedaal in.

‘U bent op uw bestemming... U bent op uw bestemming... U bent...’

Rosie legt de gps het zwijgen op en parkeert naast de moderne woning, die als een piramide uit de sneeuw oprijst.

BRAZILIË, RIO DE JANEIRO 9 januari 2014

Commandant Pinto krabt onder zijn pet. Vanop de kade observeert hij hoe het Australische spookschip de haven van Rio wordt binnengesleept. Zijn gezicht staat op onweer, want hij weet dat zodra die roestige schuit aanmeert, het mysterie dat zich aan boord bevindt, meteen ook een Braziliaans probleem wordt. Of preciezer: een probleem van Rio, en zijn stad heeft al problemen genoeg. Aangezien op dat schip zelfs geen halve gram drugs is teruggevonden, heeft de commandant elke interesse al snel verloren. Een bevroren vent aan boord? Voor zijn part mag het Kapitein Iglo zelf zijn, het zal hem worst wezen. Australisch lijk, Australisch probleem. Het BOPE-team heeft wel wat beters te doen, op de *morros*, met het WK voetbal in het vooruitzicht. Met tegenzin ziet hij donkere rookwolken ontsnappen uit de schoorsteen van de sleepboot, die het schip loskoppelt en snel uit de weg vaart. Het momentum zorgt ervoor dat het lege containerschip met een doffe klap tegen de half in het water hangende tractorbanden terechtkomt. Onmiddellijk, ruim voor het logge vaartuig terug het dok in veert, springen havenarbeiders aan boord, die verzilde scheepskoorden naar de kaai gooien.

Commandant Pinto houdt zijn ogen gericht op de boeg van het schip en zegt: ‘Daar zijn we dan, Cruzeiro. Heb je dat koord

gezien? Vanaf nu is dit zootje ons probleem. Correctie: jouw probleem. Want jij gaat ervoor zorgen dat die Australische visstick zo snel mogelijk terug *Down Under* belandt, begrepen? Aangespoelde problemen zijn niet onze problemen, nietwaar Cruzeiro?’

De transpiratie legt een film op de huid onder Cruzeiro’s uniform. Terwijl de zwarte kadehulpjes in bloot bovenlijf aan de touwen rukken, knikt hij: ‘Begrepen, commandant.’

BRAZILIË, RIO DE JANEIRO

15 januari 2014

De kinderen helpen Lobo met zijn bakfiets omdat ze weten dat die jonge kerel met zijn rare accent prachtige verhalen vertelt, over geschiedenis en over de wereld. Over getallen en over letters. Over dieren, planten, gebouwen, boeken en films. Lobo zegt zelf dat zijn bakfiets een school op drie wielen is, maar daar moeten de kinderen altijd hard om lachen. Die Lobo toch! Hij is nog grappiger dan de grote maskers in papier-maché die de oompjes beschilderen in de sambaschool. Felle kleuren en grote, starende ogen. Grappig, maar niet zo grappig als Lobo, die de bak van zijn driewieler omtovert tot een poppentheater waar de personages hen leren wat ze eigenlijk op school zouden moeten leren. Maar daar is meester Pico ofwel dronken, ofwel afwezig. Of meestal beide. De kinderen fladderen rond de bakfiets van Lobo als motten rond een vlam, tot de brommertjes de namiddag aan stukken rijten.

BRAZILIË, RIO DE JANEIRO

9 januari 2014

Luitenant Cruzeiro houdt zijn rechterpink in zijn oor om het geraas van het vliegtuig te dempen dat zopas is opgestegen van de Aeroporto Santos Dumont en met loeiende motoren hoogte probeert te winnen boven de azuurblauwe Baia de Guanabara. Hij staart somber naar het politiebootje dat naar het kunstmatige, rechthoekige Ilha das Cobras vaart, dat enkel door een brug is verbonden met het vasteland van de metropool. Cruzeiro wordt misselijk als hij denkt aan de knisperende paperassen die daar op dit moment ongetwijfeld van hand tot hand gaan.

De politieboot legt aan langs zij het Australische schip. Een donkerblauwe lijkzak wordt overgeladen. Die heeft de politie van Rio altijd in voorraad, denkt Cruzeiro, met dank aan *BOPE*. Hij ademt diep in en uit, zet zijn pet recht en loopt naar zijn verbleekte groene dienstwagen.

ZWEDEN, DUVED

23 januari 2014

Rosie Banks heeft de motor nog maar twee minuten geleden stilgelegd en nu al voelt ze de vrieskou door alle kieren van het voertuig naar binnen sijpelen. Ze huivert en trekt de kraag van haar jas tot onder haar verkleumde oren. Het is nog geen drie uur in de namiddag en het begint al te schemeren. Het egale grijs van de Zweedse winterlucht begint asgrauw te verkleuren in het westen. De top van het piramidevormige huis is volledig van glas. Een warm geel licht doet de punt ontvlammen als de borrelende krater van een lome vulkaan.

Ze is thuis, denkt Rosie. ‘Ze is thuis, Ebbie,’ fluistert ze

tegen zichzelf. Ze trekt een schapenwollen muts over haar oren en stapt uit. De diepe kou is verlamdend. Rosie klappt het portier dicht. Bijna huppelend om niet te bevriezen loopt ze naar de voordeur van de piramide.

BRAZILIË, RIO DE JANEIRO

15 januari 2014

Als vogeltjes die verschrikt wegfladderen wanneer een dorre tak breekt, vluchten de kinderen abrupt in de betonnen steegjes en op de haastig gemetselde trappen naar de hoger gelegen krotten. Wolf moet zijn voeten stevig op het gebarsten asfalt plantten om te vermijden dat zijn schoolfiets achterwaarts de helling af rolt. Hij klemt zijn tanden op elkaar en wacht af. De brommertjes zijn links en rechts van hem gestopt. De jonge kerels erop dragen geen helmen. Hun uitdrukkingloze gezichten zitten verborgen achter dure, donkere zonnebrillen. Ze laten hun tweetaktmotoren stationair draaien en geven af en toe knetterend gas. Twee minuten geleden barstte de hoofdstraat van Rocinha nog van het leven, maar nu is er vrijwel geen kat meer te bekennen. Winkeliers hebben razendsnel hun versleten bakken met waren naar binnen gesleept en de luiken neergelaten. Mannen die van hun werk in Copacabana terugkeerden en op hun mountainbikes puffend de heuvel op klommen, hebben zich omgekeerd en suizen uit het zicht na de eerste bocht. Zwangere huisvrouwen kloppen een code op de dichtstbijzijnde huisdeur en worden door oudjes met angstige ogen naar binnen getrokken, waarna sleutels knarsend worden omgedraaid in droge sloten. Het leven in de favela valt stil, want de jongelui op de venijnig pruttelende brommertjes zijn luitnants van het Comando Vermelho, het machtigste drugskartel van de stad. Dat wist Wolf al voordat hij de rode hand zag die ze allemaal

getatoeëerd hebben op hun rechterpols. Maar zij kennen hem ook.

‘Opkrassen, Lobo,’ zegt een jongen van hooguit zestien. Zijn haar is geblondeerd. De platinakleur steekt af tegen zijn roodbruine huid en het rode Armani t-shirt dat hij draagt. ‘Ik meen het, Lobo. Rechtsomkeer.’

Wolf kijkt naar de duidelijk afgetekende vorm van een zwaar pistool onder zijn broeksriem. Hij kent twee van de jongere broertjes van deze aartsgevaarlijke kerel. Ze komen naar zijn lessen. Ze hebben het weleens over Frango, hun stoere broer die zijn drugszaakjes op orde heeft.

‘Zijn er problemen op komst?’ vraagt Wolf.

De blonde jongen knikt zonder hem aan te kijken. ‘Scheer je weg, man. Ze zijn al onderweg. Hou je twee, drie dagen gedeisd. Ontspan je. Rust wat uit op het strand. Kijk naar tv roc. En kom dan terug.’

Wolf weet dat deze jongens geen grapjes maken. Hij stapt langzaam van zijn bakfiets. Geen plotse bewegingen maken. In zijn ooghoek ziet hij een illegale elektricien, die daarnet nog aan de kluwens zwarte kabels boven op een elektriciteitspaal aan het morrelen was, van de top van zijn ladder springen en wegvluchten over de daken. Wolf draait steunend zijn driewieler 180 graden om en gaat weer zitten.

‘Hopelijk begeven mijn remmen het niet.’

Nee, de jongens van het Comando maken geen grapjes. Hun gezichten blijven onbewogen als Lobo naar beneden rolt op zijn zelfgebouwde vehikel. Ze weten wat er zal komen. Als de knalpotten van hun brommertjes niet zo’n hels kabaal maken, hadden ze vast de wieken van de naderende helikopters horen weergalmen tussen de volgebouwde heuvelflanken.

BRAZILIË, RIO DE JANEIRO

10 januari 2014

Luitenant Cruzeiro huivert, tegelijk van de kou en van de kilte van de plaats waar hij zich bevindt. Het is niet zijn eerste keer in het mortuarium op het Ilha das Cobras, maar hij zal er nooit aan wennen. Als een zoon van Bahia, de snikhete provincie in het noorden van het land, vindt hij het zelfs in Rio soms aan de frisse kant. De veertien graden die de centrale airco dag en nacht in het lijkenhuis garandeert, is de koudste temperatuur die hij ooit heeft gevoeld. Het bloed dat door Cruzeiro's aderen vloeit, is dan ook honderd procent Afrikaans. Salvador, de hoofdstad van Bahia, ligt in vogelvlucht dichterbij de Afrikaanse Westkust dan bij de grens tussen Brazilië en Peru, diep in het Amazonewoud. Iets wat de slavenhandelaars ook wisten toen ze Cruzeiro's overgrootvader aan land brachten om op de rubberplantages te werken.

De luitenant knippert met zijn ogen. Zoals gewoonlijk in het zwijgende gezelschap van aflijvigen, dwarrelen zijn gedachten naar zijn voorouders. Hij schudt de mijmeringen uit zijn pikzwarte hoofd en knikt naar de lijkschouwer, een oude, kale vent die het weinige haar dat nog rond zijn oren wil groeien, in vettige grijze slierten op zijn schouders laat hangen. Hij draagt een gevlekte laboratoriumjas, tuurt door een piepklein leesbrilletteje naar een dossier dat hij in zijn met levertvlekken bedekte linkerhand houdt geklemd en trekt dan zonder aarzelen een op gesmeerde rollagers gemonteerde lade uit de muur.

Cruzeiro haat dit moment. Hij steekt zijn pink in het blikken doosje Vickscreme dat hij heeft klaargehouden en veegt een dosis vlak onder zijn neusgaten.

De lijkschouwer ziet het geamuseerd gebeuren. 'Nog altijd niet gewend aan de geur van je cliënteel, luitenant Cruzeiro?' vraagt hij met een raspende stem die getuigt van decennia onafgebroken kettingroken.

'Gaat u dat nu echt elke keer opnieuw vragen, dr. Fodor?'

De dokter grijnst. 'Natuurlijk. De pretjes zijn al zo zeldzaam in mijn beroep.' Hij trekt het groene laken van het lijk. 'Of dacht je soms dat deze jongen nog een greintje gevoel voor humor onder de stramme leden heeft?'

Cruzeiro trekt een zuur gezicht en kijkt naar de huid van de dooie, die doet denken aan het vergeelde kaarsvet dat je aan de voet van kandelaars in kerken vindt.

'We hebben onze vriend langzaam ontdood,' zegt Fodor. 'Je wil niet weten hoeveel rollen keukenpapier ik heb gebruikt om hem elke tien minuten van kop tot teen droog te deppen. Wedden dat dat weer gezeik oplevert met de boekhouding als ik eind deze maand mijn onkostennota inlever?' Hij schuift zijn leesbrilletteje wat verder op zijn rimpelige neus en leest: 'Blanke man van een jaar of veertig. Geen opvallende uiterlijke kenmerken. Eén onbeduidende moedervlek op de binnenkant van de linkerzij, nauwelijks groter dan een sproet. Geen tatoeages. Vrij gaaf gebit voor zijn leeftijd. Een zestal vullingen, één kroon. Klein ontbrekend stukje van de rechtersvoersnijtand, maar zo te zien moet dat al in zijn kindertijd zijn gebeurd, toen de tand nog aan het groeien was. Wat nog?' Hij bladert. 'In milde mate last van aambeien. Autopsie van thorax wijst uit dat hij heeft gerookt, maar waarschijnlijk niet meer de laatste paar jaar van zijn leven. Gedronken hoogstwaarschijnlijk wel, want last van een duidelijke, maar wellicht nog symptoomvrije steatose.'

Cruzeiro fronst geërgerd zijn wenkbrauwen. 'Dokter...'

Fodor kijkt op. 'Ah, excuseer. Steatose, dat wil zeggen: een vette lever, luitenant.' Hij kijkt de havenpolitiebeambte aan met een besmukte grijns. 'Maar dat bedoelde u vast niet? U wilt graag dat ik *to the point* kom?' Hij klapt het dossier dicht, legt het op een tafeltje van roestvrij staal en neemt zijn leesbril af. 'Goed, luitenant. Ik stel voor dat u zich driedubbel schrap zet, want onze John Doe is niet zomaar een lijk.'

ZWEDEN, DUVED

23 januari 2014

Pas na de derde keer aanbellen hoort Rosie gestommel achter de pijnboomhouten voordeur. Ze trappelt met haar voeten in de aangestampte sneeuw om te vermijden dat de vrieskou in haar tenen knijpt. Haar adem doet condensatiewolkjes ontstaan in de kegelvormige lichtstraal uit een automatische waaklamp die is aangeknipt toen ze de oprit betrad. Duved in januari is een gemeen koude plek.

De deur gaat op een kier. Het bleke, maar gezonde gezicht van een elfjarig meisje verschijnt. Ze zegt iets kortst in het Zweeds.

‘Sorry, maar ik versta je niet,’ antwoordt Rosie in het Engels. ‘Jij bent Line, is het niet?’

Het meisje antwoordt niet, maar Rosie ziet aan haar gezicht dat ze begrijpt wat ze zegt.

‘Ik ben Rosie. Rosie Banks uit Engeland. Is je mama thuis? Ze weet wel wie ik ben, we hebben al contact gehad per e-mail.’

‘Correctie: u hebt mij een hele rits e-mails gestuurd, waarop ik nooit heb geantwoord.’ De deur wordt wat verder opgetrokken. Rosie herkent het mooie gezicht van Anna Lindqvist, al ziet ze er merkbaar ouder uit dan in Ebbies documentaire, of op de achterflap van haar boek *Mensenvlees*. ‘Misschien noemt u dat contact, ik noem het stalken. Maar goed, kom binnen. In deze tijd van het jaar kost het een fortuin aan brandhout om in het deurgat te staan palaveren.’

De voordeur zwaait helemaal open en Rosie treedt binnen in een zee van hout, natuursteen en warm licht.

‘Laarzen en sokken uit,’ zegt Anna terwijl ze naar het goedgevulde schoenenrek bij de deur wijst en zelf op blote voeten over een bruingrijs rendiervel door de gang naar een blankhouten schuifdeur loopt.

Rosie staat op één been te hinken terwijl ze de dikke lams-

wollen sok van haar voet trekt. Ze durft zich niet vast te houden, uit schrik om een vlek te maken op de leemkleurige muur. Nu Anna Lindqvist haar heeft toegelaten in haar huis, wil Rosie absoluut vermijden dat Anna zich bedenkt en haar alsnog de deur wijst. Ze slaagt erin ook het schoeisel van haar andere voet te verwijderen, haalt snel haar vingers door haar korte zwarte haar, trekt haar jas uit, hangt die aan de kapstok en stapt in de richting van de halfopen schuifdeur. De zachte rendierpels knispert onder haar voetzolen, die nog natintelen van de kou.

‘Schuif de deur achter u dicht,’ hoort Rosie. Ze steekt haar hoofd binnen en wordt overweldigd door een gevoel van ruimte. Het piramidevormige interieur heeft iets van een woonkathedraal, met een immens vierkant grondplan als woonoppervlak en schuin oplopende wanden die elkaar in de nok ontmoeten onder een spitse koepel van glas. Een ranke metalen trap cirkelt langs de wanden omhoog naar wat op verschillende niveaus hangende slaapkamers moeten zijn. In één hoek staat een open keuken, met een stapel vuile vaat in de afwasbak. In het midden liggen zitzakken rond nog meer rendierhuiden, die lukraak over het geboende parket liggen gestrooid.

‘Ga zitten,’ zegt Anna terwijl ze zelf haar benen onder zich vouwt in een van de zitzakken en glimlacht naar het vierjarige jongetje dat op het parket met een autootje zit te spelen. Line zit inmiddels in kleermakerszit in een flauw verlichte hoek en tokkelt verwoed op een tablet in een roze etui.

Anna neemt Rosie met een priemende blik op. ‘Ik zou u iets te drinken aanbieden, maar eigenlijk hoop ik dat u nog sneller weer weggaat dan dat u een kop thee kunt leegdrinken, *miss* Banks.’

Rosie kucht onwennig. Ze heeft weinig ervaring met zitzakken en heeft het gevoel alsof ze lomp achterover ligt, als een boerin in het hooi. Ze kruist haar enkels en staart naar haar rood aangelopen tenen. Het zilverblonde kind aan haar voe-